

Подкоркалъ нѣкои отъ хжшлагитѣ, правятъ струватъ, да убиятъ Любена. Нашиятъ Бенковски ималъ злочестината да земе на себе си тая роль. Хлѣбъ продавалъ той по онова врѣме въ Букурещъ и билъ единъ отъ редовнитѣ посѣтители въ редакцията на „Знаме“, гдѣто Ботйовъ сѣка вечеръ, заобиколенъ отъ 25—20(!) хжшове, държалъ лекции по този въпросъ въ това число и за Каравелова, че е човѣкъ опасенъ. Наговорилъ той и Бенковски, че ако иска да заслужи на своя народъ, то трѣбва да убие своя Копривщенски съотечественникъ“. Въ края на крайщата, З. Стояновъ като изчерпя „причинитѣ“ на „скарването“ и се докосва до „обидата“, нанесена Ботйову отъ страна на К-въ, пише: „дѣйствително, обидата . . . е била кръвна. Пакъ повтаряме, че съжالياваме за гдѣто не знаемъ изтънко тая обида, па въ сжщностъ, едва ли е зналъ други, освѣнъ двамата бивши другари и сподвижници“.

Отъ тие „пакъ повтаряме“, „съжالياваме“ и пр. нѣкой би помислилъ, че авторътъ имъ ще бжде поскроменъ въ рѣшението на въпроса за комшийското скарване. Съвсѣмъ не! Слѣдъ като застави Ботйова да търси убийци, да „покоросва“ Бенковски да вземе главата на Каравелова отъ лична умраза, З. Стояновъ заключава: „жестокъ е билъ Ботйовъ къмъ своятъ другаръ, страшно му е челъ обвинителниятъ актъ. Онова, което е било още слухъ, недоказанъ фактъ, той е гърмялъ, че е истина . . .“¹⁾.

Ст. Заимовъ, безъ да бѣ казалъ дума противъ българскиятъ поетъ прѣди, слѣдъ като прочелъ писмото му отъ 26. юний 1875. съ което го поставя въ редътъ на безвредната зоология, изля шепа богохулства, които задминаха елементарното приличие.

Споредъ Ст. Заимовъ вѣренъ е факта, че Бенковски „бѣше насъсканъ отъ Ботйова да убие Каравеловъ“,

¹⁾ Ср. Биографическия опитъ, стр. 218, 219, 220, 236, 237 и др.